

Inclusie: Er mag geen prijs staan op liefde

Men denkt vaak dat integratie hetzelfde betekent als inclusie. Maar dit is natuurlijk niet zo, integratie geeft aan dat men personen met een beperking binnen de maatschappij “tolereert”, ze mogen er zijn maar liefst binnen hun eigen groep. Interactie met personen zonder beperking gebeurt vaak niet of zeer gecontroleerd. Terwijl Inclusie als begrip aangeeft dat men niet moet tolereren, maar moet accepteren dat anders zijn geen schande is maar een normaal menselijk feit. Iedere mens is anders met of zonder beperking. En dat moeten we kunnen omarmen om niet alleen een leefbare maar ook een mooie en warme maatschappij te kunnen opbouwen.

Maar dan moet het beleid het debat durven opentrekken in al zijn facetten, net als zij dat doen voor personen zonder een beperking. Hiermee bedoel ik kijken naar wonen, werken, mobiliteit, trouwen, en ook het open kijken naar het hebben van kinderen voor personen met een beperking. Men zet al stappen binnen een aantal van deze facetten in het leven, maar het gaat zeer traag. Vaak is het een 20 jaren plan voor er uiteindelijk een eindresultaat is en dan nog al te vaak met toch financiële gevolgen voor personen met een beperking.

Als men bijvoorbeeld kijkt naar trouwen of samenwonen voor personen met een beperking, dan halveert men de inkomens vervangende tegemoetkoming die personen met een beperking krijgen als ze niet kunnen gaan werken, terwijl de kosten voor de aankoop van hulpmiddelen of medicatie hetzelfde blijven. Er wordt dan vaak gezegd er is toch recht op terugbetaling? Maar dit geldt niet voor alles en de regels veranderen continu. Waarmee ik wil duidelijk maken dat personen zonder beperking die het beleid aansturen weinig zicht hebben op de realiteit in de maatschappij. Dit is echter geen verwijt, ik heb in de loop der jaren al leren inzien dat je mensen moeilijk een situatie kan uitleggen als ze er niet zelf mee te maken krijgen. Er is dus meer sensibilisering nodig vanuit personen met een beperking naar het beleid toe. Iedereen heeft immers recht om te trouwen of samen te wonen zonder financieel in zijn eigen vel te snijden, er mag geen prijs staan op liefde, dat is immoreel want het is het mooiste wat er is. Mijn partner en ik hebben 2 jaar geleden een liefdesfeest gegeven in onze tuin, in mooie kleren met mooie ringen en een voor elkaar uitgeschreven liefdesverklaring. Wij zien onszelf als man en vrouw ook al zijn wij niet officieel voor de wet getrouwd. Maar het zou ook officieel moeten kunnen, ook mensen met een beperking moeten dit soort keuzes kunnen maken zonder compromissen te moeten sluiten.

Daarom wil ik besluiten dat men mensen met een beperking, die elk op hun eigen manier proberen vooruit te komen in het leven, niet moet bestraffen. Het beleid zou net mensen met een beperking moeten motiveren om dezelfde stappen te willen zetten als mensen zonder een beperking. Zo kunnen ook wij een mooie invulling geven aan ons leven zonder dat we voortdurend op drempels botsen.

Dit pleidooi werd opgemaakt door Ronald Janssens, ambassadeur voor inclusie.